

Vždy ma bavilo vymýšľať.

Už v upútavke na stretnutie s Braňom Jobusom počas Dňa otvorených dverí 2016 sme napísali: „Vraví sa, že kam príde Braňo Jobus, tam bude zaručene dobrá zábava“. Ako sa ukázalo, nemýlili sme sa, pretože atmosféra bola skvelá. Tento vrbovský hudobník a spisovateľ sršal svojím humorom, ktorý jemne podfarboval pre neho typickým dialektom. No kto by ho nemal rád?!

Vy ste sa narodili v Piešťanoch, žijete v neďalekom Vrbovom, takže Piešťany určite dobre poznáte.

Chodil som sem na Strednú priemyselnú školu elektrotechnickú. V Piešťanoch som ako doma.

Ktoré miesta tu máte najradšej?

Vždy si zaspomínam, ako som chodil do školy, takže to námestíčko, ako je tá socha pred mestským úradom, to mám rád a samozrejme, keď sa prejdem po pešej zóne, tak si tiež rád zaspomínam. Ja mám mesto celé rád. Neselektujem, že toto viacej, toto menej. Piešťany patria k môjmu životu. Narodil som sa tu ale preto, lebo my vo Vrbovom nemáme pôrodnicu. Takže prišiel som sa sem narodiť, hneď už aj som išiel potom zase do Vrbového, ale samozrejme, strašne rád sem chodím celý život. Veď čo to je pár kilometrov!

Veď už len koľkokrát ste boli v tejto knižnici!

Áno, veď je to blízučko. Chodím po celom Slovensku, tety knihovníčky sledujú tie moje knižičky, keď je nejaká akcia, kde by sa hodili, tak ma zavolajú a ja sem vždy rád prídem.

Chodíte po slovenských knižniciach. Aké sú v porovnaní s našou knižnicou?

Piešťanská je určite TOP! Aj Prešov a Košice – to sú „mega“. Ale keby som mal porovnávať s Vrbovým, uf! To je deleno tisíc. To je neporovnateľné, tam je priepastný rozdiel, to je malé mesto. Piešťany na počet obyvateľov majú fantastickú, úžasnú knižnicu, kde sa stále niečo deje, kde sa stále organizujú akcie – klobúk dole! To je dobre!

Pristavme sa teraz pri Vašej tvorbe. Napísali ste 13 kníh.

To číslo pre mňa nie je až také podstatné. Ja som začal abstinovať pred 11 rokmi a vtedy som začal písať rozprávkové knižky, lebo rozprávky mi sedia, tam tie svoje úlety môžem dávať naplno a nikto sa v tom nešpára, lebo rozprávky. No a trinásť je odovzdaná, z toho čísla ja strach nemám, lebo ja si už iba zdravie želim. Lebo keď by som bol zdravý, príde štrnásť, pätnásť... Ja už mám v hlave naplánované ďalšie tri dopredu, už som „nažhavený“ a neviem sa dočkať, keď už príde ten čas, že to už napíšem. Veľmi ma to baví, prežívam tie príbehy, robím to od srdca, z lásky, na nič sa tam nehrám, úplne sa tam vybláznim. A detičky, ale aj dospelí asi cítia, že to je také úprimné.

To bolo cítiť aj dnes! A vy ste ešte aj to vycítili, že po čítaní je vhodné dať si pieseň.

Veď taká „prestávečka“ je vždy dobrá. Decká majú rady aj hudbu a keďže mám rôzne hudobné skupiny, ku každej knihe si vždy pripravím nejakú pesničku. Vždy, keď idem na besedu, nie je to len o tom, že prídem s knihou pod pazuchu, niekde na vlaku alebo musím ísť na motorke, ako som aj dnes tu, alebo na aute, ozvučím si to a spievam na každej besede. Ešte sa nestalo, aby som nespieval.

Dnes ste sa aj obliekli ladiac s Vašou poslednou knižkou, ktorá sa volá Zvon. Na Vašom tričku je krásny zvon.

Ja si veľmi vážim túto knižku. Všade sú „srandy“, tie „jobusovské srandy“ sú v každej knižke. Ale toto je trošku vážnejšia téma. Dnes nebol čas deťom rozprávať, bolo nás tu dosť, ja milujem aj takéto posedenia, je to také zaujímavé, hlavne inšpiratívne. Ja si strašne rád plním sny. Mám úplne bláznivé, úchylné sny, napríklad ja sa idem na motorke okúpať k moru o dvoch v noci, prší, okúpem sa a idem spať. To isté bolo aj s týmto zvonom. V Skalke pri Trenčíne som zbadal v kláštore (bol som tam na výlete) krásny zvon, cinkol som si a hovorím si: Ja chcem mať doma zvon! Tak som si vygúglil, nechal som si odliat zvon, doniesol som si ho domov. V ten deň, keď som ho doniesol, som začal písať túto knižku. Lenže diali sa veci... Ja to nemám tak, že vymýšľance rozprávkové, ja prežívam kopec vecí, čo sa stane aj v mojom živote, alebo v mojom okolí, v tom období, keď píšem knihu. Vtedy umrel Jurko Kušnierik (pozn. známy novinár, moderátor kultúrnych podujatí, napr. Pohody, kníhkupec) na Islande, už mu nebilo srdiečko ako zvon. Takže mal som naplánované iba, že Zvon, ale nevedel som obsah. A ten život priniesol také smutné veci. Je to o dievčatku, ktorému ochorelo srdiečko, zobrali ho do nemocnice, kde ležalo v umelom spánku. Kamarát dievčatka našiel pri ňom rozpísanú rozprávkovú knihu, v ktorej to dievčatko hralo postavu. Tá kniha bola o tom, ako zlý chlapec Damián zakliol vílu Duchoslavu a premenila sa na včeliu kráľovnú. Keď sa odleje v rozprávke zvon, tak sa jej vráti podoba. Ten chlapec začal dopisovať rozpísaný príbeh, vždy jej ho čítal, ako tam ležala, až ho asi v polovici knihy napadlo, že čo keby naozaj odliet ten zvon, ktorý ja už mám doma. Potom ho „dotrepal“ pred nemocnicu, zabimbalo to tam a tie prepletance medzi rozprávkovým svetom a naozajstným svetom sú tam. Zjaví sa jej Sova Jobusová, je aj v reálnom živote, aj v rozprávke. Bolo to trošku vážnejšie, ja si to veľmi vážim. Preto som tento rok prepol a odovzdal som knižku „Žubrienky inštalatérske“. Mala by vyjsť v lete, práve teraz ju v Slovarke kontrolujú, som zvedavý, ako to dopadne, čo na to povedia, či to prejde. Už samotný názov je sranda, povedal som si, že po takej vážnej knižke trošičku posrandujeme. Žubrienky inštalatérske opravujú radiátory, príbehy zase zamotané, strašná sranda od začiatku do konca, pokiaľ sa nepremenia na žabky. Takže je sa na čo tešiť – aj na budúci rok.

Čítate tieto knižky aj svojim deťom?

Nie, ja som si vždy vymýšľal. Ja som knižky nečítal. Ticho, sme v knižnici! Ja som si len vymýšľal. Mňa vždy bavilo vymýšľať. Lahol som si k deťom a vymýšľal som vetu za vetou. To

robil mne môj dedko, keď som bol malý, možno sa tam niečo zasiało. Mňa to strašne baví vymýšľať. Môj najväčší problém je, že keď už to je napísané, ja som prežil príbeh, viem, čo je tam napísané, potom to celé prečítať, kým to odovzdám. S tým mám problém. Ja už viem, čo tam je, iba že či to zapasovalo... píšeš to tri týždne napríklad, tak či ti pasuje, keď to prečítaš v kuse. A potom už absolútne nikdy sa k tomu nevraciam. Iba ak sa niekto na besede opýta niečo. Prehrnie sa list, poďakujem sa všetkému, čo som prežil a ideme ďalej.

Na besede ste povedali, že každou knižkou si plníte sny. My Vám želáme, aby ste si tie sny plnili ďalej, písali ďalšie knižky a aby sme sa mohli na takýchto podujatiach stretávať s Vami aj ďalej. Všetko dobré!

Piešťany 2. 11. 2016

Podujatie: Deň otvorených dverí. Projekt na podporu čítania

Autor rozhovoru: D. Moretová